

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φε τὸ κατ' ἔξοχόν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὕπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φε ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίαν. δρ. 8,—
Ἐξάμηνος. > 4,50
Τρίμηνος. > 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

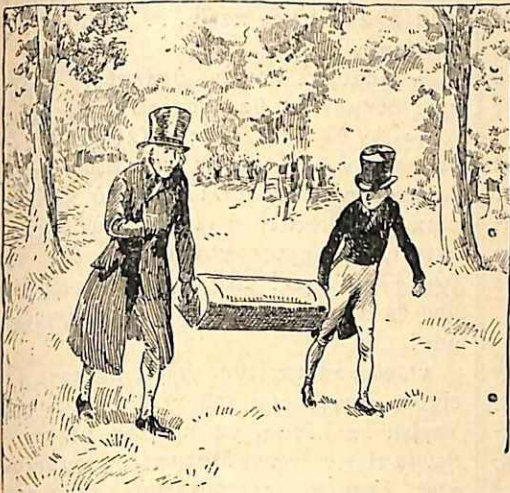
Ἑσωτερικοῦ λελ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λελ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρκάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰουνίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 30

«Ὁ Τιάρκος δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ ἐρωτήσῃ...»
(Σελ. 246, στ. 6'.)

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:—Ἡ Εὐγενία βοημὸς, ὁ Γιέρakas, κατοικῶν εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, κάμνει φίλον τὸν μικρὸν Τιάρκον καὶ τῷ ἐμπιστεύεται τὴν μεγάλην του ἐφεύρεσιν: εἶνε πιητικὴ μηχανή, διὰ τῆς ὁποίας ἐλλίπει νὰ δαξασθῇ καὶ νὰ πλουτήσῃ, μαζί του δὲ καὶ ὁ Τιάρκος, ὡς βοηθὸς καὶ συνεταῖρός του.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὅλαι αὗται αἱ συνενοήσεις καὶ αἱ προετοιμασίαι ἔγειναν μὲ ἄκραν μυστικότητα. Οὔτε ὁ Παγκράτης οὔτε κανεὶς ἄλλος ἐκ τῶν Βοημῶν δὲν εἶχε μάθῃ τὸ παραμικρόν. Ὁ ἐφευρέτης, φοβηθεὶς μήπως ὁ Παγκράτης δὲν θά τοῦ ἄφαινε τὸν προστατευόμενόν του Τιάρκον, ἂν ἐμάνθανε τί τὸν ἤθελεν, ἐσύστησεν εἰς τὸν μικρόν νὰ κρατήσῃ ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν.

Ὁ Τιάρκος συνεμορφώθη πιστότατα μὲ τὰς ὁδηγίας τοῦ Γιέρakas. Εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν ὅλοι ἠγνόουν τὰ σπουδαῖα, τὰ ὁποῖα προητοιμάζοντο, καὶ προπάντων ὅτι ὁ μικρὸς μαθητὴς ἦτο ἀναμεμιγμένος εἰς αὐτά.

Τὸ πρῶτον πείραμα.

Ἐν τούτοις ἤλθεν ἡ στιγμή νὰ κάμουν τὸ περίφημον πείραμα. Καὶ μάλιστα μόλις ἐπρόφθαναν, διότι ἡ «ἐναρξίς» τοῦ Γιέρakas εἶχεν ἀναγγελοθῆ διὰ τὴν ἐπαύριον. Ἀπὸ τὰ χαράγματα ὁ ἐφευρέτης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Τιάρκου, ἐδραπέτευσε διὰ τῆς μικρᾶς ὀπισθίας θύρας τῆς Ταβέρνας.

Οἱ δύο φίλοι κατῴρωσαν νὰ ἐξέλθουν, κρατοῦντες τὸ κιβώτιον τὸ περιέχον τὴν συσκευήν, χωρὶς νὰ τοὺς ἴδῃ οὔτε ὁ Παγκράτης οὔτε ἡ Ζιτάνα, καὶ νὰ διευθυνθοῦν πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα. Μόλις ἦτο ἡ τετάρτη πρωινή. Ὁ ἐφευρέτης εἶχεν ἐκλέξῃ τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκινδύνευεν ὀλιγώτερον νὰ ἐνοχληθῇ ὑπὸ τῶν περιεργῶν. Ἐξήτησαν

μέρος κατάλληλον διὰ τὰς δοκιμὰς των, καὶ ἐπιτέλους ἤρξαν, πλησίον τοῦ χωρίου Νεϊγύ, μίαν μικρὰν νήσον ἢ ὁποῖα τοῖς ἐφάνη ὡς καμωμένη ἐπιτηδες. Ἐπλησίασαν ἐκεῖ διὰ λέμβου καὶ ἀπεβιβάσθησαν εἰς εὐρύχωρον κυκλοτερῆ λειμῶνα, περιβαλλόμενον ὑπὸ δένδρων ὑψηλῶν. Ἦτο ὅ,τι ἐχρειάζετο!

Ἦνοιξαν τὸ κιβώτιον, ὁ δὲ Τιάρκος, μὲ καρδίαν πάλλουσαν, παρηκολούθησε τὰς τελευταίας προετοιμασίας τοῦ Γιέρakas. Ὁ ἐφευρέτης, ἀφ' οὗ μετὰ μυστρίων προφυλάξεων ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς χλόης τὰς δύο πτέρυγας, ἐξέβαλε τὰ μαῦρα ἐνδύματά του καὶ περιεβλήθη μίαν φανέλλαν οὐρανί, στολισμένην μὲ χρυσὰ ἄστρα, ἢ ὁποῖα ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τοῦ ἰσ-

χνοῦ τοῦ κορμοῦ, μίαν στενὴν περισκελίδα ἀπὸ κόκκινον μεταξωτόν, καὶ ἕνα σκούφον βελούδινον, στολισμένον μὲ πτερὸν τοῦ πτηνοῦ, τοῦ ὁποῖου ἐφερεν τὸ ὄνομα.

Ὅταν ὁ μικρὸς βοημὸς εἶδε τὸν φίλον του μὲ τὴν φαντακτερὴν αὐτὴν στολήν, ἐχειροκρότησεν τρελλὸς ἀπὸ χαρὰν, καὶ, βέβαιος πλέον περὶ τοῦ θριάμβου, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀνέμενεν, ἐσπευσε νὰ δέσῃ εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Γιέρakas τὰ λωρία, τὰ ὁποῖα θὰ ἐστερέωναν τὰς πτέρυγας. «Ὅλα ἦσαν ἐτοιμα...»

Ἐπιτέλους ὁ Γιέρakas ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἐπὶ τῆς χλόης. Ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν ἠγωνίζετο, ὅσον καὶ ἂν ἐκινούσε τὰ χέρια, —τὰ πόδια του δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὸ ἔδαφος οὔτε στιγμήν.

—Ἐρῶ τί εἶνε, εἶπε σταματῶν, τὰ πτερὰ δὲν εἶνε ἀρκετὰ ἰσχυρὰ ὥστε νὰ σηκώσουν τὸ βάρος τοῦ σώματός μου.

«Ὁ Γιέρakas πίπτει βαρὺς...» (Σελ. 246, στ. γ'.)

—Τότε λοιπόν; ήρώτησεν ο Τιάρκος καταλυπημένος· δεν θα πετάξετε;

—Όχι δά! υπέλαβεν ήσυχως ο Γιέρρακας· και αυτήν την περίπτωσι την προείδα· αφού είναι έτσι, φθάνει νάναιβω εις ένα δένδρον, και από εκεί πιά θα πετάξω ως την άλλην άκρη του χωραφιού, και ίσως μάλιστα θα μπορέσω να κάμω και το γύρο.

—Έμπρός λοιπόν! άς ανεβούμε στο δένδρον! είπεν ο μικρός βοημός, μη δυνάμενος να συγκρατήσει την ανυπομονήσιν του.

Μία ώραία λευκή εύρισκετο εκεί πλησίον. Ο έφευρέτης, ο όποιος ως εκ της ήλικίας δεν ήτο τόσο ευκίνητος, κατώρθωσε νάναρριχηθῇ, βοηθούμενος υπό του Τιάρκου, επί μεγάλου κλάδου εις ύψος είκοσι περίπου ποδών. Από εκεί φωνάζει δυνατά: «Ένα... δύο... τρία!..» όρμαίει το κανόν, — και μπράμ!.. πίπτει βαρύς επί του εδάφους.

Ο μικρός βοημός εξέβαλε κραυγήν, νομίσας ότι ο φίλος του έσκοτώθη. Αλλ' εύτυχώς δεν είχε πάθη τίποτε. Έπεςε μαλακά επί του ύγρου χόρτου του λειμῶνος και έσηκώθη άμέσως λέγων:

—Δέν είναι τίποτα... Ξέρω τί είναι: ένας κλώνος μ' έμπόδισε νάνοίξω όλως διόλου την άριστερά μου πτέρυγα· αλλά έχω πεποιθήσι στην έφεύρεσί μου και θα ξαναδοκιμάσω άμέσως.

Ταύτα λέγων ο δυστυχής Γιέρρακας, επέστρεψε κούτσα-κούτσα εις το δένδρον όπου είχε μείνη ο Τιάρκος και προσεπάθησε νάναρριχηθῇ και πάλιν. Αλλ' εις το πρώτον κίνημα που έκαμε διά να έναγκαλισθῇ τόν κορμόν, δεν ήμπόρεσε να συγκρατήσει κραυγήν πίνου. Το δεξί του χέρι, κτυπημένον από την πτώσιν, άρνείται κάθε ύπηρεσίαν. Υπ' αυτούς τούς όρους άδύνατον πλέον να εξακολουθήσουν τα πειράματα, και οι δύο φίλοι, αφού έδιπλωσαν και εφύλαξαν εις το κιβώτιον τας πτέρυγας και την ώραίαν κυανόχρουν στολήν, έξεκίνησαν μελαγχολικώς διά την Ταβέραν.

Ο Τιάρκος, δέν ετόλμησε πλέον να

έρωτήσῃ τόν έφευρέτην, αλλ' όταν έφθασαν ο Γιέρρακας τῷ είπε μόνος του:

—Μία νύκτα αναπαύσεως, ή ανάπαυσις μιάς νυκτός — όπως θέλεις — θα με κάμῃ καλά. Θα ξαναρχίσωμε αύριο. Δέν πρέπει νάπογητεύεται κανείς από τα πρώτα έμπόδια, όταν εις το τέλος τόν περιμένει ή δόξα και ο πλοῦτος. Λοιπόν αύριο... Αλλά ούτε λέξι σε κανένα.

—Σύμφωνον.

Τήν επάύριον, όταν ο Τιάρκος είσῆλθεν εις το δωμάτιον του Γιέρρακα, ανυπόμονος να μάθῃ νεώτερα, εύρε τόν δυστυχῆ έφευρέτην κυττάζοντα με άπελπισίαν το χέρι του, το όποιον, πρησμένον φρικωδώς, δέν ήμπορούσε να κάμῃ το παρμηκρόν κίνημα.

—Τί συμβαίνει; ήρώτησεν ο Τιάρκος. Μήπως το χέρι σας;...

—Πρήσθηκε και μου πονά πολύ. Όλη νύκτα δε μάσησα να κλείσω μάτι! απήντησεν ο Γιέρρακας.

—Α, τί δυστύχημα! άνεκραξεν ο μικρός βοημός.

Ητο πραγματικώς συμφορά, καταστροφή, διότι ή πρώτη πτήσις είχεν αναγγελθῇ διά την ιδίαν έσπέραν εις τόν κήπον Μαρμπέφ.

—Κύτταξε: είπε με πένθιμον φωνήν ο τραυματίας, δεικνύνων διά της υγιᾶς του χειρός εις τόν μικρόν βοημόν έν πρόγραμμα κολλημένον εις τόν καθρέπτην του και περιέχον τα εξής:

ΑΠΟΨΕ! ΑΠΟΨΕ!
ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΗΠΟΝ ΜΑΡΜΠΕΦ
ΣΥΝΑΓΙΑ, ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΛΙΚΕΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΑΣ 10 ΑΚΡΙΒΩΣ
ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
!!! κ. ΙΕΡΑΚΟΣ !!!

ΑΠΟΨΕ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΗΠΟΝ ΜΑΡΜΠΕΦ
ΘΑ ΙΔΗΤΕ ΤΟΝ ΙΠΤΑΜΕΝΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ
ΖΗΤΩ Δ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ!

—Βλέπεις; έκλαυθμύριζεν ο έφευρέτης ενώ ο Τιάρκος ανεγίνωσκε την προκήρυξιν, λέγει απόψε. Έάν δέν παρουσιασθῶ απόψε, είμαι άτιμασμένος. Θα πούν ότι φοβήθηκα, ότι ή έφεύρεσίς μου είναι ψεύτικη. Πρέπει να πάγω όπως όπως, πρέπει χωρίς άλλο! Τι να κάμω;

Πρό της άπελπισίας ούτης του φίλου του, ή όποια τόν ελύπει κατακαρδα, ο Τιάρκος συνέλαβε μίαν ιδέαν:

—Τί λέτε; είπε δειλά-δειλά· μήπως μπορώ εγώ να πετάξω στη θέσι σας;

Ακούσας την πρότασιν αυτήν, την όποιαν έπερίμενε, την όποιαν ήλπιζεν, ο έφευρέτης εξέβαλε κραυγήν νίκης. Η ώχρά του όψις έφωτίσθη, ή κόρη του, ή όποια έκρέματο οίκτρώς επί του μετώπου του, άνερίσθη προς τα όπίσω ως ακτινωτόν θριάμβου. Καί άρπάσας το παιδίον και θλίβων αυτό επί του στήθους του, άνεκραξε:

—Τίποτε όλιγώτερον δέν έπερίμενα από το θάρρος σου και από την άφοσίωσί σου, άγαπητό μου παιδί... Μου σώξεις την τιμήν!

—Νομίζετε λοιπόν, υπέλαβεν ο μικρός βοημός, ότι θα μπορέσω να πετάξω;

—Αν θα μπορέσης; άνεκραξε μ' ένθουσιασμόν ο Γιέρρακας· μα βεβαίως· θα μπορέσης, και μάλιστα πολύ καλλίτερά μου, διότι είσαι νέος και ευκίνητος, άνεκτίμητα προτερήματα που δέν τα έχω πλέον εγώ! Με σένα αι πτέρυγές μου θα κάμουν θαύματα· σου το έγγυώμαι!

Ούτως άπεφασίσθη, χωρίς πάντοτε να είπουν τίποτε περί του σχεδίου των εις κανένα άπολύτως, να υπάγουν το άπόγευμα εις τόν κήπον Μαρμπέφ, όπου είχαν γίνῃ όλα αι προετοιμασίαι, κατά τας υποδείξεις του έφευρέτου, διά την παράστασιν της έσπέρας. Εκεί, επί τόπου, ο Τιάρκος θα έκαμε τας δοκιμάς του και εις έν μόνον μάθημα θα έμάνθανε τόν χειρισμόν των πτερύγων.

Και αφού συνεφωνήθησαν όλα, ο μικρός βοημός, καταγοητευμένος, καταχαρούμενος, έπήγε να ετοιμασθῇ διά να κατήσῃ την ιδίαν έσπέραν, πρό των έκπληκτων Παρισινών, το βασιλείον του άέρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ο ΚΗΠΟΣ ΜΑΡΜΠΕΦ

Ο κύριος Πικονέτος, ο διευθυντής του κήπου Μαρμπέφ, ήτο το άπόγευμα εκείνο άνήσυχος και νευρικός. Το κατάστημά του, κλειστόν καθ' όλην την περίοδον του Διευθυντηρίου (Ντιρεκτουάρ) έπρόκειτο νάνοίξῃ και πάλιν, ανακαινισμένον καθ' όλα και πλουτισμένον με άναγνωστήριον, με έλβετικόν γαλακτοκομείον και με ποικίλα θεάματα, το κυριώτερον του όποιου θα ήτο ο ιπτάμενος άνθρωπος. Ο κ. Πικονέτος περιεφέρετο παντού, επιπλήττων τούς υπηρέτας του, παροτρύνων τούς εργάτας του, και παρονοούμενος ότι αι άρελάδες του γαλακτοκομείου δέν είχαν γάλα και ότι αι σκηνογραφίαι, αι παριστώσαι σπήλαια έντός του κήπου, δέν είχαν ακόμη στεγνώσῃ... Κάθε στιγμήν έκύτταζε το ώρολόγι

του, άνήσυχος που δέν έδλεπεν ακόμη να έρχεται ο κ. Ίέραξ, περί του όποιου ώμιλούσε ήδη όλη ή πόλις, διότι τα πομπώδη προγράμματα της «πρώτης» περιήγοντο από πρωίας εις τούς δρόμους έντός άμάξης, όδηγουμένης υπό δύο άραπάδων.

Επιτέλους τῷ ανήγγειλαν ότι ο ιπτάμενος άνθρωπος έφθασεν.

—Ας έλθῃ επιτέλους, ας έλθῃ! άνεκραξεν ο κ. διευθυντής τρίβων τας χείρας.

Ο φίλος μας Γιέρρακας, με το δεξί χέρι κρεμασμένον, ακολουθούμενος υπό του Τιάρκου, ώδηγήθη ενώπιον του διευθυντού. Αλλά μόλις έκύτταζε τόν νέον «άστέρα» του, ο κ. Πικονέτος ώχρίασε.

—Τ' είν' αυτά; είπε, δείχνων το μεταξωτόν μανδύλι, το όποιον έβάσταζε το χέρι του έφευρέτου· είσθε άρρωστος, κύριε καθηγητά;

—Μάλιστα, άπεκρίθη ο Γιέρρακας, αλλ' ήσυχάσατε, κύριε διευθυντά. Το γύμνασμα θα γίνῃ. Ίδου ο μαθητής και αντικαταστάτης μου!

Και έδειξε τόν Τιάρκον.

Ο διευθυντής έρριψεν επί του μικρού Βοημού βλέμμα, με το όποϊον, θα έλεγες, τόν έμέτρησε και τόν εκύγισε. Κ' ευχαριστημένος από την εξέτασιν του, έστέναξεν ως άνθρωπος διαφεύγων μέγαν κίνδυνον και είπε:

—Δόξα σοι ο Θεός!.. Με τρομάξατε όμως, γιατί ένόμισα πως θα είχαμε αναβολή. Καί ξερέστε, με τόν άγριο αυτό ανταγωνισμό, που μας κάμνουν τα άλλα θεάματα, αυτό θα ήταν καταστροφή!

—Δέν αθετώ ποτέ τας ύποσχέσεις μου, άπεκρίθη αξιοπρεπώς ο Γιέρρακας, προπάντων όταν διακυβέυεται το συμφέρον της έπιστήμης!

—Καλά, καλά, καλά! υπέλαβεν ο κ. Πικονέτος, με ύφος μαρτυρούν ότι το συμφέρον της έπιστήμης ήτο το τελευταϊόν του μέλημα· ας μη χάνωμε τώρα καιρό· έλάτε να ιδήτε το μέρος σας και ας αρχίσωμε τας δοκιμάς.

Ηκολούθησαν τόν διευθυντήν εις ένα μέρος του κήπου, όπου έν τῷ μέσω μεγάλης πρασιᾶς, ήτο έμπεπηγμένος στύλος ύψους εκατόν περίπου ποδών, περατούμενος εις μικρόν εξώστην.

—Από καί-πάνω θα πετάξῃς, είπεν ο έφευρέτης προς τόν Τιάρκον.

Ο μικρός βοημός, ο γενναϊός, ο μη γνωρίζων σχεδόν τί θα πῇ φόβος, έκύτταζε τόν φοβερόν εκείνον ιστόν έντελώς άψήφιστα. Αλλως τε ο Γιέρρακας τόν ενεθάρρυνε.

—Βλέπεις, μικρέ, τῷ έλεγε, πόσον εύκολον είν' εδῶ το πείραμά μας. Θα πέσῃς από ψηλά, ώστε να χρησιμοποιήσῃς διά την πτήσιν και την κερκτιμένην ταχύτητα της πτώσεως· έπειτα δέν υπάρχουν κλάδοι, να φοβηθῇς μήπως σκαλώ-

σουν τα πτερά σου, όπως εις το νησί του Νεϊγύ. Α, εδῶ είμαι βέβαιος περί της επιτυχίας. Καί θα το ιδῇς άμέσως.

Είσήγαγε τόν Τιάρκον εις το καμαρίνι, που τούς έδειξεν ο διευθυντής, και εκεί του έφόρεσε την κυανήν φανέλλαν και την κοκκίνην περισκελίδα. Είνε αληθές ότι ή φαντακτερή στολή του ήρχετο κάπως πλατειά· αλλά με όλίγες καρφίτσες κατώρθωσαν να την περιορίσουν και να την προσαρμόσουν εις το σώμα του.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΟ ΤΑΞΕΙΔΙ!

Αγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ εις το θέατρον συνηντήθην με μίαν μικράν φίλην μας, ή όποια μου ανήγγειλεν, ότι μεθύριον φεύγει από τας Αθήνας οικογενειακώς και πηγαινει εις κάποιον νησί να μείνῃ ὅλο το καλοκαίρι. Δέν φαντάζεσθε τί λυπημένη που εφαινετο δι' αυτό το σχέδιον! Ο κατάδικος που θα έστέλλετο

λετό εις εξορίαν, δέν θάνηγγελλε την αναχώρησιν του μελαγχολικώτερα...

—Μα γιατί λυπάσαι; την ήρώτησα· τόσο πολύ αγαπάς τας Αθήνας, που δέν θέλεις να τας αφήσεις ούτε δυο μήνες;

—Μαρξέει το θέατρο, μου απήντησε· και θα λείψω την καλλίτερην εποχή. Πόσα νέα έργα, πόσες πρώτες τόν 'Ιούλιο και τόν Αυγούστο!.. Όλ' αυτά θα τα γάσω.

—Μα το Σεπτέμβριο πάλι...

—Ω το Σεπτέμβριο!.. Μη μου τόν θυμίζετε! Αρρίζουν ή βροχές και τα σχολεία... Τώρα εγώ ήθελα να ήμουν στας Αθήνας...

—Πού ήλθε και το μελόδραμα, ε;

—Α, ναι! τί ώραίο το μελόδραμα!..

—Αμή ή όπερέττα;

—Α ναι! τί τρέλλα!..

—Αμή ή ιταλική όπερα του Φαλήρου;

—Αχ, μή μου το λέτε!..

—Και το 'Ιπποδρόμιο;

—Αχ, να ζήτε! άρίστε με, γιατί μούρχεται να κλάψω!..

Ήταν πραγματικώς έτοιμη να δακρύσῃ, συλλογιζομένη τας διασκεδάσεις που θάφινε, διά να κλεισθῇ εις ένα έρημον νησί.

—Δέ βαρύνεσαι! της είπα διά να την

παρηγορήσω· όσω αξίζει ή θάλασσα και ή έξοχή, δέν αξίζουν όλα τα θέατρα του κόσμου! Για συλλογίσου την ζέστη και την σκόνη των Αθηνών, τες πνιγνρές και φλογερές ήμέρες, τες νύκτες της άύπνιας και των κουνουπιών!.. Φαντάζομαι τί ώραία που θα ζήτε καί-πέρα!

Θα τρώτε κάτω από τα δένδρα... θα κοιμάστε σκεπασμένοι με χονδρές κουβέρτες από τη δροσιά... θα κάνετε το λουτρό σας στη θάλασσα ό,τι ώρα θέλετε... Κ' ένα ποτήρι κρύο νερό από την πηγή σας δέν θα συγκρίνεται βέβαια με τίποτε... Αμή τα δροσερά φρούτα, που θα τα κόβετε από τα δένδρα; Αμή ο καθαρός άέρας που θάναπνέετε νύκτα-μέρα; Αμή ή ζωή και ή δύναμι που θα βάλετε μέσα σας; Θα γυρίσης πάλι ζωηρή, παχουλή, ροδοκόκκινη, όπως και πέρουν. Ένώ αν έμενες εδῶ, θα χόρταινες διασκεδάσεις, αλλά θαδυνάτιζες και θα κιτρινίζες από την αγρύπνια και την κακοπάθια.

—Μα θα κοιμώμουν την ήμέρα! άνεκραξεν ή φίλη μου, την όποιαν ή αγροτική μου εικὼν δέν είχε συγκινήσῃ κατόλου.

—Τότε λοιπόν μείνε, της είπα κ' εγώ.

—Μακάρι να μπορούσα, αλλά πως είναι δυνατόν να μείνω μοναχή μου; Φεύγουν, βλέπετε, όλοι. Είνε και ο μπαμπάς, που έχει μεγάλην ανάγκη από έξοχή, είναι και ο αδελφός μου ο Στέφανος, που πρέπει νάναλάβῃ από την άρρώστειά του...

—Γίνεσαι λοιπόν θυσία γι' άγάπη των άλλων.

—Τι να κάμω;

—Αυτό τουλάχιστον δέν σε παρηγορεί;

—Ε, λιγάκι! Αφού οι άλλοι πρέπει να πῶνε στην έξοχή, και αφού, αν εγώ έπεμνα διά τας Αθήνας, δέν θα πήγαιναν ίσως... Αλλά τί τα θέλετε! Η θυσία μπορεί να παρηγορῇ, αλλά πάντα θυσία είναι!...

Την στιγμήν εκείνην ανοίξεν ή αὐλαία και ή συνομιλία διεκόπη. Η μικρά μου φίλη έπρόσεχεν εις το δράμα. Μίαν στιγμήν την είδα να κλαίῃ. Βεβαίως την συνενώνει και ή τραγική περιπέτεια· αλλά μου εφαινετο ότι έκλαιε περισσότερο, διότι μετ' όλίγον θα έφευγεν από τας Αθήνας...

Εις το τέλος την άπεχαιρέτησα και της είπα:

—Καλό ταξείδι!

—Ευχαριστώ! μου απήντησε μελαγχολική, με δακρυσμένα ακόμη μάτια.

Ε, λοιπόν, να σᾶς πῶ εγώ τί θα συμβῇ; Μετά δύο μήνας, όταν ή μικρά μου φίλη θα πρόκειται να φύγῃ από το νησί της, θα είναι επίσης λυπημένη. Βάζω στοιχήμα!

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΔΑΝΑΗ Κ. ΔΑΝΑΣΗ

Έν Πριγκίπων Κων/πόλεως
πρώην Χρυσός Κάλυξ

Βραβεύεται υπό το ψευδώνυμον Σουλφίς
Είς τόν 116ον Διαγωνισμόν τών Δύσεων
[Ίδε Διάπλασιν ζ. ζ. σελ. 83.]

ΑΧΥΡΩΝ-ΠΑΣΑΤΙ

Ήμισιαν ώραν μακράν της "Αρτης και επί της οδού της αγούσης εις "Α-γνάντα, επί των κλιτύων των από του ποταμού "Αράχθου προς το χωρίον Πέτα εκτεινομένων ύψωμάτων, κείται το μοναστήριον Θεοτοκίου. Ονομάσθη ούτω, διότι είνε αφιερωμένον εις την Θεοτόκον. Την 3ην Μαρτίου 1897 σύρων 1]4 στρατιωτικής κουβέρτας, διότι τα άλλα 3]4 τα είχαν έτεροι τρεις στρατιώται, έθασα μεταξυ των τελευταίων εις το μοναστήριον, όπου έμέλλομεν να στρατοπεδεύσωμεν. Ολίγον άνωθεν του μοναστηρίου, εκ των προτέρων είχαν ιδρυθή πυροβολεία όπου έτοποθετήσαμεν τα πυροβόλα μας.

Το μοναστήριον συνέκειτο εκ μιας μικράς εκκλησίας, δύο ή τριών κελίων και τινων έρειπίων. Έν αυτώ έξων εις ύπεργήρος μοναχός, κεκυρωμένος εις δύο, εις έτερος νεώτερός του διατελέσας επί Τουρκοκρατίας εισπράκτωρ των δημοσίων φόρων και Κύριος αΐδε δια ποίας σειράς περιστάσεων καταντήσας καλόγηρος, και μία γραία μοναχή, την οποίαν όταν έβλεπον ένεθυμούμεν την προσήτιδα "Ανναν, ή οποία ήτο εις τόν ναόν κατά την Υπαπαντήν του Σωτήρος. Του γέρον-

τος μοναχού το όνομα δέν έμαθον, διότι έβαρύνετο να όμιλήσῃ. Όλην την ήμέραν εκάθετο εις τόν ήλιον κρατών μακράν ράβδον ίσης προς αυτόν ήλικίας, και διά τινος καλογηρικού μανδυλίου εκαθάριζε διαρκώς τα μάτια του και την μύτην του. Ο δευτερος ώνομάζετο πάτερ "Ανανίας και ήτο ή ψυχή του μοναστηρίου, ή δε μοναχή αγία Πελαγία. Έκ των τριών περισσότερον εύλυσε την συμπάθειάν μου και τόν σεβασμόν ή αγία Πελαγία, ίσως δια την όμοιότητά της προς την προσήτιδα "Ανναν. Δέν επέπρωτο όμως επί πολύ να διατηρήσῃ την εκλεκτήν ταύτην θέσιν εν τῇ καρδιά μου. Μίαν ήμέραν είχε πρό αυτής μεγάλη τεμάχια νωπού τυρού, τα όποια επέπασσε δι' άλατος. Ήσαν τόσον όρεκτικά ώστε δέν άντέστην εις τόν πειρασμόν να τῆς ζητήσω όλίγον. Μοι έρριψε τοιοῦτον περιφρονητικόν βλέμμα, όποιον ουδέ ο σκύλος της θα ήνείχετο, και έξηκολούθησε την εργασίαν της. Εκτοτε δέν την ήγάπων πλέον.

Μόλις έθασα, ή πρώτη μου φροντίς ήτο να εύρω μέρος κατάλληλον να διανυκτερεύω. Μετ' ακριβή έρευναν είδον ότι δέν άπέμενον δι' έμέ ειμή μόνον ή εκκλησία και το υπαίθριον. "Αν και ή συντροφία, και μάλιστα την νύκτα, των γλωμών αγίων δέν μοι ήτο καθόλου εύχάριστος, έπροτίμησα την εκκλησίαν, διότι ναι μεν ή άνοιξις είχε ήδη στολίσῃ την γῆν με χλόην και τα δένδρα με φύλλα και άνθη, άλλα και ο χειμώδης δέν είχε τελείως άπέλθῃ. Και την μεν ήμέραν άπεσύρετο εις τας κορυφάς των όρέων, σύρων τα τελευταία λευκά ράκη του, την νύκτα όμως κατήρχετο και εις τας πεδιάδας, όπου ήσθάνομεθα την ψυχράν άναπνοήν του.

Την έσπέραν λοιπόν μετά το προσκλητήριο, ώθησα μετά τινος φόβου την θύραν τῆς εκκλησίας και εισήλθον.

Όποια όμως ύπῆρξεν ή εκκληζίς μου όταν είδον το πάτωμα αυτής πλήρες μαύρων όγκων, οι όποιοι εις το ήμισυ των κανδυλίων εφαινοντο ως μαύρα κύττουρα εις το δάσος. Ολίγου δεΐν και θα έτρεπόμην εις φυγήν, αν δέν με ανεχαίτιζε φωνή ανθρώπου ίσταμένου παρά την θύραν.

«Τίς εί;

— Στρατιώτης.

— Τί θέλεις εδώ;

— Να κοιμηθώ.

— Έδώ είναι εύχουνικό, δέν δ'ήόματ' πυρβολητάς».

Και πράγματι, τα μαύρα εκείνα κύττουρα ήσαν εύχωνοι διπλωμένοι εις τας κάπας των. Είς το άκουσμα των φωνών, οι σκοτεινοί των όγκοι ήρχισαν να άναείωνται ως σωρός καμψών, τόν όποιον εκέντησέ τις δια ξύλου. Δέν επέμεινε περισσότερον και έξήλθον, διότι δέν εί-

χον καμμίαν όρεξιν να δεχθώ κατά κεφαλής βροχήν εύχωνικών τσαρουχιών ουχι έλιγώτερον επικινδύνων των τσιουρικών βομβών. Μοι άπέμενε λοιπόν το υπαίθριον, το όποιον είχε τα προσόντα να είνε εύρύχωρον, εύαερον, εύήλιον την ήμέραν, και το σπουδαιότερον δύναται τις να κατοική εν αυτώ χωρίς να πληρώνη και ένοίκιον. Σύρων το 1]4 τῆς κουβέρτας μου έξηπλώθην κάτωθεν γηραιάς ελαίας, ή οποία είχε μεν την ευγενή διάθεσιν να με προσυλάττῃ την ήμέραν από των ακτίνων του ήλιου, ουχι όμως και την δύναμιν να με προσυλάττῃ την νύκτα από του ψύχους. Έστρωσα κατά γῆς το 1]4 τῆς κουβέρτας μου, δυνάμενον να περιλάβῃ το 1]2 μόνον του σώματός μου, έθασα την παλάσκαν μου και το περιστροφόν μου ως προσκεφάλαιον και «καλήν νύκτα».

Ο κόπος είνε το καλλίτερον και το εύθηνότερον συνάμα φάρμακον κατά της άνορεξίας και άϋπνίας. Ούτω και εγώ κατακουρασμένος εκ τῆς όδοιπορίας τῆς ήμέρας, εύχαρίστως έδειπνησα με εν τεμάχιον άρτου και τυρού, και γλυκέως άπεκοιμήθην. Τερπνά δέ όνειρα με έbau-κάλιζον. Έβλεπον ότι ήμην εις το παχύ μου κρεβάτι — όποιος πεινῶ καρδέλια βλέπει στόν ύπνο του, — μέσα εις μαλακά και λευκά σαν το χιόνι σινδόνια, τα όποια ή καλή μου μητέρα με τα χρυσά της χέρια είχεν ύφάνῃ, και ήθέλησα να γυρίσω και από το άλλο μέρος να συνεχίσω τόν ύπνον μου. Άλλα εις χονδρός πόνος εις το πλευρόν με έξύπνισεν. Ήτο εις όξυς λίθος. Τόσον δέ ήμην άπεροσφημένος υπό του όνείρου, ώστε ένόμιζον ότι έξύπνησα εις το δωμάτιόν μου και ήπλωσα την χεΐρά μου να εύρω τα σπέρτα, άλλ' αντί τούτων έψαυσα την υγράν χλόην.

Μόλις ή ροδοδάκτυλος ήώς ήρχισε να άπλωται εις την ανατολήν, εύρέθην επί ποδός. Το πρωϊνόν ψύχος δέν επέτρεπε την περαιτέρω διαμονήν εν τῇ κλινῇ. Δέν ήμην δέ ο μόνος πελάτης τῆς γηραιάς ελαίας εις το πυκνόν φύλλωμά της είχαν εύρη φιλοξενίαν και πολλά μικρά πτηνά, τα όποια κατά την ώραν εκείνην έτόνιζον τα γλυκύτερα άσματά των. Ήτο ή πρωϊνή προσευχή των προς τόν Πλάστην. Ήσθάνομην τα μέλη μου αίμωδισμένα και ήμην βέβαιος ότι θα ελάμβανον την άγουσάν προς το νοσοκομείον. Εύτυχώς όμως μετά τινος κινήσεις και εν καλόν πρόγευμα εκ των υπολειμμάτων του δείπνου, ήσθάνθην έμμενόν υγιέστατον και εύθυμότατον και έπεισθην, ότι ή εν υπαίθριω διανυκτέρευσις δέν ήτο και τόσον επικινδύνος όσον εφανταζόμην.

Έφ' όσον παρήρχοντο αι ήμέραι, επί τοσοῦτον εύρισκον την κατοικίαν μου εύχαιροτέραν, διότι και εγώ συνήθιζον

και ο καιρός έδελτιούτο. Τόσον μάλιστα είχαν συνήθισῃ και άγαπήσῃ τους πετρωτούς συνοίκους μου και το πρωϊνόν αυτών άσμα, ώστε θα περιεσφόνουν και την άναπνευστικώτατην οικίαν, εάν μοι προστείνετο. Δυστυχώς όμως εις τόν κόσμον τοῦτον ουδέμια εύτυχία μένει σταθερά και διαρκής, έστω και ή εύτυχία του διαμείνει εν υπαίθριω. Έν άπόγευμα, από του βάθους του όρίζοντος προς

δυσμάς εν μαύρον νέφος ήρχισε ν' άναβαίνει προς τόν ουρανόν και να καλύπτῃ αυτόν ως πένθος μανδύας. Άστραπαι ως πύρινοι λόγγαι διέσχίζον αυτό και υπόκωφοί βρονταί ήκούοντο. Το νέφος ήπλούτο, αι βρονταί καθίσταντο ισχυρότεραι, αι άστραπαι λαμπρότεραι και ψυχρός άνεμος έσειε τα φύλλα των δένδρων.

Ένόμιζε τις ότι φύλλα και δένδρα έ-

τρεμον εκ του φόβου των. Μετ' όλίγον ο ουρανός εγένετο κατάρμαυρος και άγρίως έκεραυνόβλει την γῆν. Το φώς κατά πολύ ήλαττώθη.

Τα μαύρα νέφη άνελύθησαν εις ραγδαίαν βροχήν, ή οποία εις τα επικλινή μέρη έσχημάτιζε ρυάκια μετά ρόχθου κυλιόμενα εις την πεδιάδα.

[Έπεται το τέλος]

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

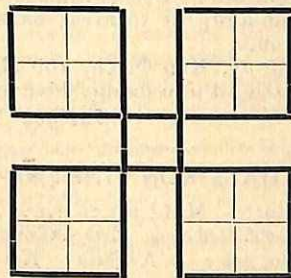
Ένας Φακίρης

Ο 'Ινδός αυτός Φακίρης, του όποιου δημοσιεύομεν την εικόνα από φωτογραφίαν ενός περιηγητού, συνήθισε να περιπατῇ με τας χεΐρας τόσον πολύ, ώστε οι πόδες του έγιναν πλέον ότροφικοί και έντελώς άνίκανοι να τόν υποστηρίξουν. Τώρα αν ήθελε να περιπατήσῃ σαν άνθρωπος, θα τῷ ήτο άδύνατον. Είπομεν και άλλοτε, ότι οι Φακίραι νομίζουν ότι ή σκληραγωγία και ή στρέβλωσις του σώματος ευαρεστεί τόν Θεόν και άνοίγει τόν Παράδεισον.

Πρόβλημα

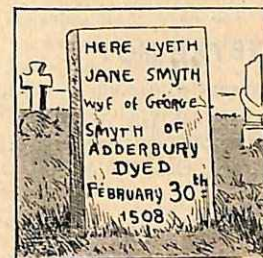
[Έστάνῃ υπό του Δικαίου 'Αριστείδου]

Είς τα δεκαεπτά τετραγωνίδια του σχήματος να τοποθετηθώσι οι αριθμοί 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, ούτως, ώστε το άθροισμα των τεσσάρων τετραγωνιδίων να είνε παντού 33, ή δέ μία διαγώνιος, ή εξ άριστερών προς τα δεξιά, να διδῇ άθροισμα 37.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, από τας 'Αθήνας, τας 'Επαρχίας και το 'Εξωτερικόν, εμπορεί να στείλῃ την λύσιν του άνω Προβλήματος εις το γραφεϊόν μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με **μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον.** Τα όνόματα όλων των λυτῶν θα δημοσιευθώσι. Αναλόγως δέ του ποσού

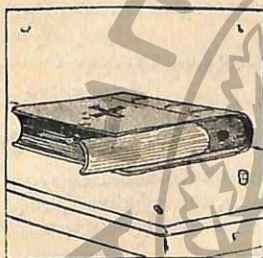
Την 30 Φεβρουαρίου

το όποιον θαποτελεσθῇ από τα δεκάλεπτα, θα έγγραφώμεν και πάλιν **διά κλήρου** μερικούς λύτας ως συνδρομητάς τῆς Διαπλάσεως **δωρεάν**, τόν πρώτον κληρωθόσμενον δι' έν έτος, τούς δέ λοιπούς δι' εξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Έάν κληρωθῇ συνδρομητής, ή συνδρομή του θα παραταθῇ).

Τόδε και κάποιος κύριος Σμύθ, ο όποιος απέθανε την... 30 Φεβρουαρίου! Δέν θα το έπίστευε κανείς αν δέν το έλεγεν ο άψευδής του τάφος, ο όποιος ύπάρχει πρό αιώνων εις μίαν μικράν άγγλικήν πόλιν και τόν όποιον, ως αξιοπερίεργον μνημείον, επισκέπτονται όλοι οι περιηγηταί. Προφανώς ο κ. Σμύθ απέθανε 1ην Μαρτίου. Άλλα τί έκαμε την οικογένειαν να χαραξῇ επί του τάφου του μίαν άνυπαρκτον ήμερομηνίαν, είνε άγνωστον.

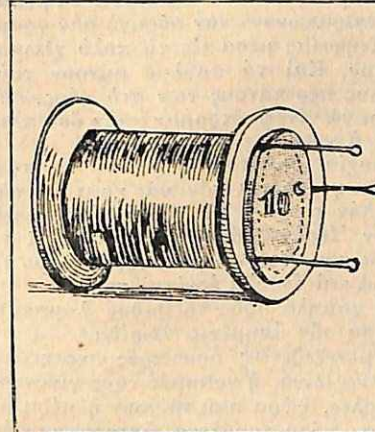
Έν περίεργον προσευχητάριον

Αυτό συνέβη έσχάτως εις μίαν γερμανικήν πόλιν. Το χονδρόν προσευχητάριον μιας γραίας κυρίας, πολύ θρήσκου, έπεσέν από τα χέρια της την ώραν που έθγαίνεν από την εκκλησίαν, και ο ίερεύς έσχυσε φιλοφρόνως να τῆς το σηκώσῃ. Άλλα φαντασθήτε την έκπληξίν του, όταν αντί βιβλίου, ήσθάνθη εις τα χέρια του ένα πράγμα κούφιο, σαν κουτί, μέσα εις το όποιον κατί εχόρευε...

Λοιπόν πραγματικώς, το προσευχητάριον τῆς γραίας δέν ήτο παρά ένα κουτί εις σχῆμα βιβλίου, μέσα εις το όποιον έκρυπτεν ένα μπουκαλάκι με ρακήν, δια να πίνῃ ή μπικερου και κατά το διάστημα τῆς λειτουργίας!..

Παίγνιον

Λάβετε μίαν κουβαρίσταν τρυπημένην και σπηρίζατε επ' αυτής μίαν δεκάραν με τρεις καρφίτσες, όπως σας δείχνει ή εικόνα. Η καρφίτσες πρέπει να έμποδίζουν την δεκάραν να πέσῃ, άλλ' όχι και να κινηθῇ προς τα έμπρός. Φυσήξατε έπειτα από το άλλο μέρος τῆς κουβαρίστας. Θα ιδῇτε ότι όσον δυνατότερα φυσάτε, τόσον ή δεκάρα, αντί να φεύγῃ προς τα έμπρός, θα κολλᾷ επάνω εις την κουβαρίσταν.

Δύσις του Προβλήματος του 28ου φυλλαδίου.

Π	Μ	Μ	Π
Μ	Μ	Μ	Μ
Μ	Π	Π	Μ
Π	Μ	Μ	Π
Μ	Μ	Μ	Μ
Μ	Π	Π	Μ

Και κατ' άλλον τρόπον, ο άγρός εμπορεί να διατρεθῇ εις 8 τετράπλευρα, καθέν των όποιων να έχῃ δύο μηλέας και μίαν πορτοκαλέαν.

Ίδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του, Κεφ Β

ΤΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Ο ούραγος είνε κατακάθαρος και διαφανής σαν πελώριος κρυστάλλινος καθρέφτης, που τίποτε όμως δεν αντανακλά. — Καί τ' φως του ήλιου που πέφτει επάνω στην ήσυχη πόλιν, μοιάζει με δόλφιν που απάλλων πέπλον.

Πέρα μακριά στὸν ὁρίζοντα τὰ κυπαρίσσια χαράκωνουν τὸν οὐρανὸν ὡς γραμμές κατηφέας μέσα εἰς τὸ πολὺ χλωμόν φῶς του. Καί τὰ πουλιὰ κάνουν τοὺς αἰωνίους περιπάτους των στὸ χάος, ποὺ ἀρχίζει νὰ γίνεται τρομακτικὸν ὅσο πλησιάζει ἡ νύκτα.

Ἡ σιγή θανάτου βαθαίνει τὸ πᾶν, κι' ὅλα φαίνονται ὡς νὰ κρατοῦν τὴν ἀναπνοήν τους. — Ἡ Ἀκρόπολις ἐπάνω εἰς τὸν ἱερὸν βράχον ποὺ ἀποτελεῖ τὸ στέμμα του, δείχνει μὲ υπερηφάνεια τὰ λαμπρὰ καὶ ἐνδοξὰ ἐρεῖτιά της.

Καί χαμηλὰ πρὸς τὸ βάθος λάμπει ἡ θάλασσα ὡς ἀσημένια λωρίδα.

Ἡ μενεξεδένιος ὁροσειρὸς σκοτεινιάζουν λίγο-λίγο, ἢ γραμμές τους γίνονται ἀμφίβολες, τώρα ποὺ σμίγουν ἡ μέρα μὲ τὴ νύκτα τόσο παράξενα, ὥστε νὰ συγχέει κανεὶς τὸ χάραγμα μὲ τὸ βράδιασμα.

Τὶ ὁμορφὴ ἀλήθεια ποὺ εἶνε τώρα ἡ φύσις! Καί πόσες λυπὲς ἀλλὰ καὶ πόσες χαρὲς δὲν αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου στὸ κάθε μελαγχολικὸ δειλινό.....

Μελάχρα

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΩΑΝΝΑΝ Δ' ΑΡΚ.

Τίς σοὶ ἐνέπνευσε, νεαρά καὶ ἀδύνατε ποιμενίς, νὰ ἐγκαταλίπης τὴν ἐλαφρὴν ποιμενικὴν ῥάβδον καὶ τὰ ὑφάσματα, τὰ ὅποια εἶχες ἀρχίσει νὰ ὑφαίνης;

Ὁ θεὸς ἤλθες σου δὲν διευεῦθη; ἀλλὰ ποῖα δύναμις θρυμματίζει, ὑπὸ τὸ ξίφος σου, τὰ χρυσὰ λωφία καὶ τὰ οὐρεὶ-χάλκινα κράνη;

Ἡ αὐγὴ βλέπει τὴν πανοπλίαν σου ἀπαστρέφουσαν, ὁ βαρὺς χάλυψ καλύπτει τὴν κόμην σου, καὶ τρέχεις νὰ ἀντιμετωπίσῃς τοὺς κινδύνους τῶν μαχῶν.

Ποῖος σοὶ ἐνέπνευσε νὰ ἐγκαταλίπῃς τὸν γηραιὸν σου πατέρα, νὰ προτιμήσῃς ἀπὸ τοὺς ἀσπασμούς τῆς μητρὸς σου, τὴν φρικτὴν τοῦ στρατοπέδου, τὴν σφαγὴν καὶ τὸν θάνατον;

Ὁ Θεὸς τὸ ἠθέλησεν, ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου, τὸν ὁποῖον συγκινοῦν τὰ δάκρυα τῶν δυστυχῶν. Αὐτὸς ἠλευθέρωσε τὰς ἐπαρχίας μας τὰς καταδυναστευομένας ὑπὸ τὸ βάρος ζυγοῦ σκληροῦ. Αὐτός, ὁ Αἰώνιος, ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου!

Ὁ ἐξολοθρευτὴς ἀγγέλων ἠλόγησε τὴν σημαίαν σου ἔθεσεν εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς σου ἤχον ἀνδρικὸν καὶ φοβερόν, εἰς τὸν βραχίονά σου τὴν δύναμιν, εἰς τὸ βλέμμα σου τὸν θάνατον, καὶ εἶπεν εἰς τὴν εἰρηνικὴν ἀμνάδα: «Υπαγε νὰ ἐσχίσῃς τὴν λεοπαράδωκον!»

(1) Ὑπαινιγμὸς εἰς τὰ ἐμβλήματα τῆς Ἀγγλίας, ἐφ' ὧν εἰκονίζεται λεοπαράδωκός.

Ρισμὸν, καὶ σεις ἀνδρεῖοι ἱππῶται, ἀκολουθήσατε τὰ βήματά της ἐν ταῖς μάχαις, καλύψατέ τὴν μὲ τὰς ἀσπίδας σας· καλύψατέ τὴν διὰ τῆς ἀνδρείας σας, στρατιώται, τὴν ἐλπίδα τῆς Γαλλίας σὰς ἐνεπιστεύθη ὁ βασιλεὺς σας: βαδίζετε, ὅταν ἡ φωνὴ τῆς σὰς καλεῖ, διότι ἡ νίκη εἶνε μετ' αὐτῆς, μετὰ τῶν ἐχθρῶν της ἡ φυγὴ.

(Casimir Delavigne)

Γλυκεῖα Πατρίδα

ΑΠΟ ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΤΟΥ Μ. ΠΟΙΗΤ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Γ.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΟΥ

Ἐξ ἡμῶν ὅσους πόνου τὸ μαῦρο κλινάρι τὸ ἐννοίωσα: ἀπ' ὅλα τῆς γῆς τὰ καλὰ μονάχα αὐτὸ ἂν λείπῃ, σβύνει ὅλων ἡ χάρις, — ὦ! δίδε μας πάντα, Θεέ, τὴν υἱειά. —

Θεέ μου, ἥλιος, θάλασσα, ἀνοίξεως τρα-
γούδι.

αὐγὴ, δὲν ὑπάρχουν γιὰ ὅποιον ποιεῖ.
Δὲν ξέρει ἂν ζοῦν ἔξω πουλιὰ, ἄστρα,
λουλούδια.

— Θεέ, δίδε πάντα τῇ γαίᾳ τὴν καλή. —

Θεέ, λύπες, πόνους, τὴν κάθε ἀτυχία, τὰ πάντα ὑποφέρει, τὰ πάντα νικᾷ, καθεὺς ποὺ τοῦ ἔχεις χαρίσει υἱειά.

— ὦ! δίδε μας πάντα, Θεέ, τὴν υἱειά.

Ἔσ' ἀσύγκριτα κάλλη τῆς φύσεως, τὰ μύρια, ἀπλώνει ἡ ψυχὴ μου· καὶ βρῖσκει χαρὰ ὅσους κάμπους, ὅσας νύχτας τὰ τόσα μυστήρια,

ἴσταν τὸ Ἅγιο ἔχω δῶρο Σου, Θεέ, τὴν υἱειά.

Ἀφρόκρियो

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ. — ΤΟ ΚΑΚΚΑΒΙ

Γένονταν τὸ μνημόσυνο τοῦ Γεωργίου-στοῦ στὸ χωριὸ μου, ποὺ τῶκανε ἡ νύφη του ἡ Κυρὰ Νικόλενα στὸ χρόνισμα τοῦ πεθεροῦ της.

Ὅλο τὸ χωριὸ πέρασε ἀπὸ τὸ σπῆτι της νὰ τῆς εὐχθῇ νὰ τοῦ ἔχῃ τὴν εὐχή του μὲ τὰ παιδιὰ της καὶ ν' ἀναπάψῃ ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴ τοῦ μακαρίτη. Ὁ παππᾶς ἔμεινε καὶ γιὰ τὸ τραπέζι, μαζὺ μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ δυὸ τρία γεροσαράβαλα, φίλους τοῦ πεθεροῦ της.

Ἀπάνω στὸ τραπέζι, λέγει ὁ Παππᾶς:

— Ἡμουν εὐχαριστήμενος, Κυρὰ Νικόλενα, τὰ μισὰ νὰ μοῦ κάνουν οἱ νυφάδες μου ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔκαμνε στὸν πεθερὸ σου στὰ ζῶντα του καὶ στὸ θάνατό του. Τόσον καιρὸ κατάκοιτος ἦταν καὶ δὲ βόγ-γησης μὴ μέρη ἡ καρδιά σου, τὸν φύλα-ξες ἐκατὸ φορὰς καλλίτερα ἀπὸ πατέρα. Ἀς ἔχῃς τὰς εὐχὰς ποὺ σοῦ δῖνε καὶ κρυφὰ καὶ φανερά σου. Μὰ πῶς, Κυρὰ

Νικόλενα, δὲν τὸ πνέεις τὸ κρασί; βλέπω νερὸ μπροστά σου· γιατί;

— Μὲ ἕνα μυστικόν, λέγει ἡ Κυρὰ Νικόλενα, ποὺ πρώτη φορὰ θὰ κούσετε ὅλοι σας, θὰ μάθετε γιατί σέβουμαι τόσο πολὺ τὸν πεθερὸ μου καὶ γιατί δὲν πίνω καὶ κρασί. Τώρα γέγρασα κ' ἐγὼ καὶ πρέ-πει νὰ τὸ πῶ, γιὰ νὰ μάθουν κι' ἄλλοι πεθεροὶ πῶς νὰ φέρνωνται στὲς νυφά-δες των.

Ἡμουν νεόνυμφη, κι' ἀπ' ἀντροπὴ μου εἶπα πῶς τὸ κρασί δὲν τὸ πίνω. Τὸ ἀγα-ποῦσα ὅμως τὸ ἔρημο. Κατέβαινα μο-ναχὴ μου νὰ βγάξω κρασί στὸ κακκάβι καὶ νὰ γιομίζω ὅσους τὰ λαένια.

Ἐκεῖ ποὺ ἔβγαζα μὴ μέρη, δὲν ξέρω πῶς βρέθηκε ὁ πεθερὸς μου πίσω μου στὸ κελλάρι, ἦταν σκοτεινὰ καὶ δὲν τὸν εἶχα καταλάβῃ. Πρὸ τοῦ γιομίσω τὸ κακ-κάβι, ἔβγαλα λίγο νὰ τὸ δοκιμάσω. Σή-κωσα τὸ κακκάβι νὰ πῶ καὶ νά... τὸν βλέπω μπροστά μου. Ἀπὸ τὴν ἔντροπὴ καὶ τὴν ταραχὴ μου ἔκανα κι' ἐγὼ τοῦ χερουλι τοῦ κακκαβιοῦ στὸ κεφάλι μου κ' ἔμεινε τὸ κακκάβι κρεμασμένον στὸ λαμό μου καὶ τὸ κρασί χυμένον ἀπάνω μου...

— Δὲν εἶνε τίποτε, νύφη, μοῦ λέγει, πῆς πῶς δὲ σ' εἶδα, καὶ νὰ πίνης κρασί στὸ τραπέζι.

Αἶ! λοιπὸν αὐτὸ τὸ ντροπίασμά μου τὸ πῆρε μαζὺ του στὸν τάφο του. Ἄν τὸ μάθαινε ὁ ἄντρας μου τότε, ἡ μάννα μου κ' ἡ συντροφίδα μου, ἕνας γκερμὸς μ' ἐκαρτεροῦσε.

Ἀπὸ τότε σαράντα χρόνια πέρασαν, Χριστὸς καὶ Παναγία νὰ ματαβάλλω κρασί στὸ στόμα μου. Ἐδωκε-πῆρε ὁ πεθερὸς μου νὰ μὲ μάθῃ νὰ τὸ πίνω, ὅπως ἔλεγε, τοῦ κακού.

Ἀφῆσέ με, Κυρὸ Φώτῃ, τοῦ εἶπα, καὶ στὴ μεταλαβία μου ἀκόμα θάνατρομάζω.

Φαῖδρος Ἀδάμας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Αἰλῆς: — Μπᾶ! καὶ τί εἶνε νὰ μῆ κα-νεῖς σὲ κλουβί; λέόντων; Ἐγὼ μῆχανιὰ φορᾶ.

Ὁ φίλος του: — Ἀλήθεια; Καὶ τί ἔκα-μαν οἱ λέοντες;

Ὁ Αἰλῆς: — Τίποτα. Δὲν ἦταν μέσα ὅταν μῆχαν.

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Πόθου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

**

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Πόθου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Πόθου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Πόθου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Πόθου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Πόθου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Πόθου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Πόθου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Πόθου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Πόθου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Πόθου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

ΕΥΛΟΓΗΤΟΣ

Γέρω ἡ γῆ πρασινισμένη ἀπ' τὰ χόρτα τὰ χλωρὰ· ἀπὸ λίμνη κοιμισμένη μὲ τ' ἀτάραχα νερά.

Καὶ στὸ βάθος, μέσ' τὸ ρέμμα, ποῖος εἰς μαῦρην ἀπελπισίαν (τὸ νομίζεις νᾶναι ψέμμα) ἔρμην ἐκτίσ' ἐκκλησιᾶ;

Ὁ Σταυρὸς τῆς δειχνεῖ ὅτ' εἶνε ἐκκλησιᾶ· ἀληθινή, Χριστιανέ, διαβάτη, μείνε, μέσα κάποιος προσκυνεῖ.

Φέρε λάδι στὸ καντήλι καὶ λιβάνι μυριστὸ ἔμπρὸς εἰς τὴν Ἁγίαν Πύλην καὶ στὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Φέρε καὶ κεριὰ καθάρια. Τὴν καρμπάνα τὸ σχοινί ἂς κυπρήσῃ ἀνάρια-ἀνάρια γιὰ ν' ἀρθοῦν οἱ χριστιανοί,

Κι' ὁ παππᾶς στὴ λειτουργίαν νάμπῃ μὲ τὸ Εὐλογητὸς ἡ Παρθένά Παναγία καὶ τῶν πάντων ὁ Θεός.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 22αν Ἰουνίου 1910

Τι κρίμα νὰ μὴ εἶμεθα πὺ κοντὰ, Κά-μεν, διὰ νὰ δοκιμάσω τὰ ὠραία παγωτὰ ποὺ κατασκευάζεις χειμῶνα-καλοκαίρι. Εἶπα εἰς τὸν κ. Φαῖδωνα ὅτι μακαρίζεις τοὺς ἐφευρέ-τας καὶ τὸν εὐχαριστεῖς ποὺ σοῦ τοὺς ἔμαθε. Ὁχι, Κερκυραῖκή Ἀἶρα, δὲν εἶσαι τὸσον μεγάλη ὥστε νὰ μὴ λαμβάνῃς μένος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Ἄλλοι, πολὺ μεγαλῆτεροι σου, διαγωνίζονται ἀκόμη. Ἡ πρώτη ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Τρεμοσβόνον Ἀστρον, ἐκτενεῖς ὁδηγίαν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων περιέχει ὁ τόμος τοῦ 1902, τιμώμενος δρ. 7. Τὸν συνι-στῶ εἰς ὅλους τοὺς καταγινόμενους καὶ οφεί-λονται νὰ γνωρίζουν τοὺς κανόνας κάθε εἶδους Ἀσκήσεων.

Πρὸς τὴν ἀδελφὴν σου, Κερκυραῖκή Ἀἶρα, θερμῶτα συγχαρητήρια διὰ τὸ δῖπλωμα, καὶ τὴν εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα μοῦ μνησῇ. Δὲν ἀμφισβῶ δὲν καὶ τῶν ἰδικῶν σου ἐξετάσεων ταποτελέσματα ὅτι εἶνε ἐπίσης εὐχάριστα, καὶ περιμένω νὰ μοῦ ταναγγεῖλῃς.

Εὔγε εἰς τὴν ἀγαπῆτήν μου Ταυγαρέαν! Ἐδωκεν ἐξετάσεις κ' ἐπιδιδάσθη εἰς τὴν Δ' τάξιν τοῦ Γυμνασίου. Ἐν ἔτος ἀκόμη, καὶ θὰ εἶνε ἐτοιμὴ διὰ τὸ Πανεπιστήμιον. Ἀκόμη μία φοιτήτρια λοιπόν. Καὶ αὐτὴ πάλιν ἀπὸ τὸν κύκλον μας, ὅπως ὅλοι σκεδόν ἔως τώρα! Ὁζὶ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά σου, Γαλανόλευκη, δὲν εἶνε δυνατόν! Σὲ συγχαίρω διὰ τὸν προ-βιβάσμον σου εἰς τὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου. Βρα-βεῖον ἔστειλα. Ὅσον διὰ τὸ ὄνομα τῆς φίλης μου, ἀφ' ὃς ἴδια δὲν τὸ ἔγραψαν, πῶς εἰμπορῶ νὰ τὸ φανερώσω ἐγὼ;

Δὲν βλέπω νὰ μοῦ ἀπαντᾷς τίποτε δι' ὃ, τι σὲ ἠρώτησα, Π. Σ. Σαμπᾶτ. Καὶ τὰ νέα

ποιήματα ποὺ μοῦ ἔστειλεις ὠραϊότατα, ἐκτὸς τοῦ πρὸς τὴν Διάπλαιν ὕμνον. Ἐκ τούτου συμπεραίνω ὅτι ἐκεῖνα, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα ποὺ μοῦ ἔστειλεις πρὶν, τὰντέγραψες ἀπὸ κά-που, αὐτὸ δὲ μόνον συνέθεσες ὁ ἴδιος... Ἐστὶ δὲν εἶνε; Διατὶ δὲν ἀπαντᾷς; Φαίνεται ὅτι δὲν εἶδες τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 27ου φύλλου.

Πολὺ λυποῦμαι γιὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἀδε-λφοῦ σου, Μελάχρα. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι ἡ ἀλ-λαγὴ τοῦ ἀέρος θὰ τὸν κάμῃ γρηγόρα καλά. Εὐχόμαι καλὸ ταξίδι καὶ νὰ μὴ μὲ ξεχάσετε εἰς τὰ δροσερὰ βουνά σας...

Βεβαίως δὲν παραπονοῦμαι, Ἀσπρη, διότι ὅλοι ὅσοι εἶχαν ἐξετάσεις, ἐσταμά-τησαν αὐτὸν τὸν καιρὸν τὴν ἀλληλογραφίαν των. Τώρα ποὺ ἡσύχασες, γράφε μοῦ. Σὲ συγ-χαίρω διὰ τὸ ἀπολυτήριον καὶ εἰς ἀνώτερα, κύριε ἀκαδημαϊκὲ πολίτα!

Τὶ καλὸ παιδί ὁ Φάρος τῆς Θεσσαλονίκης! Ἐπῆγε κ' ἔφερε νερὸ ἀπὸ τῆς βρύσης, καὶ ἡ μη-τέρα του τοῦ ἔδωσε μιὰ δεκάρα, τὴν ὅποιαν μοῦ ἔστειλεν ἀμέσως διὰ τοὺς Ἀπόρους! — Εἰς τὴν πόλιν σας, φίλε μου, ἔχω ἀρκετοὺς συν-δρομητάς, ἀλλὰ ὀνόματα δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἶπω. Σύλλογον εἰμπορεῖς νὰ ἰδρῶσης μὲ φί-λους σου.

Δὲν σὲ κατηγόρησαν ἀπὸ κακίαν, Ἀρχιο-λόλοδο, ἀλλ' ἐνόμισαν ὅτι πράγματι ἀντέ-γραψες τὸ κομμάτι ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ νῦν περὶ-δικόν, μὴ προσέξαντες εἰς τὰς Ἐγκρίσεις, ὅπου θὰ ἔδωκαν ὅτι μοῦ τὸ εἶχες στείλῃ πρὸ καιροῦ. Κακὴ σύμπτωση λοιπόν, καὶ ὄχι κα-κία. Εἶδες βέβαια ὅτι ἔσπευσα νὰ σὲ δικαιο-λογήσω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἡ λίμνη» τῆς Φράκτης τ' Ἀργιολοῦλου. — «Ὁ καὶσμός» τῆς Κε-φαλληνιακῆς Ἀἶρας. — «Θεῖας ἀρμονίας ἀπο-θέσεις» τῆς Γαλανόλευκης. — «Τὸ λελέκι» τοῦ Φαῖδρου Ἀδάμαντος. — «Δύο ἀνέκδοτα» τοῦ Βασιλέως τῶν Βαλκανίων. — «Ὁ Κουν-τουριώτης» τῆς Ἑλπίδος τῶν Ὑποδύλων. — «Ἰαπωνικὴ συνήθεια» τοῦ Τραϊανῶ.

Ἀπορρίπτονται: «Τὶ ἐστὶ πατρίς» κλπ. (γνωστότατον). — «Ἡ Μακεδονία». — «Ἡ καρ-δίτῃς μάννα» (δυσανγνώστον). — «Ἀνοσιει-τικὴ νυχτιά» (τέτοια μοῦ ἔστειλαν πέρα πολ-λά). — Παίγνια καὶ Περιέργα διαφόρων. — «Ἐκ τῶν ἀστείων τοῦ Ἱεροκλέους» (πασίγνω-στα). — «Μαγική Εἰκόνα». — «Ἐπίγραμμα». — «Ἀπὸ τὰ φαιδρά». — «Ἀνθρωπότης». — «Μο-νοκονδυλιά».

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Πρότασις τοῦ Ἐργόπου Ἀντοκράτορος ἴδε Ἀλληλογραφίαν 21ου φύλλου].

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐγὼλοῦπον ἐκ τοῦ Σ' Δελτ. δρ. 0, 20. Νεῖα εἰσφορὰ: Βασιλεῖς τῶν Ρόδων λ. 20, Φάρος τῆς Θεσσαλονίκης λ. 10, Κούλα Γκιόκα δρ. 2, Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος λ. 30, Π. Α. Μαμωνιάς λ. 40, Κερκυραῖκή Ἀἶρα δρ. 1. — Τὸ ὅλον μέχρι τῆς 22' Ἰουνίου δρ. 4, 20. Ἐγγραφὰ εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν ν' ἀντα-λάξουν: τὸ Γλυκοχάρμα (0) μὲ Πατριὰν Ναυτοπούλιν, Ἀδελφὸς Κλωνάρη, Ἀκροναν-πλίαν, Μασκόν. — ἡ Κυριατίζουσα Κωνσ-ταντίνος (0) μὲ Ἑλλάδα Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἐανθὸν Ἰππότην, Ζιζὰ Χανούμ, Μασκόν. — τὸ Φίλημα τοῦ Κόμματος (0) μὲ Ἀσφαμένην Γαλανόλευκον, Γαλανὴν μας Σταυροφῶραν, Μενεξεδένιον Μπουνοτάτι, Μασκόν. — ἡ Με-λάχρα (0) μὲ Ζιζὰ - Χανούμ, Ἐργονον Ἀν-τοκράτορος, τοῦ Πόνου τὸ Χαμόγελο, Μα-

σκόντ, Ἰδανικότητα. — ἡ Ἰδιότροπος Ἐαν-θοῦλα (0) μὲ Ἐανθὸν Ἰππότην, Ἐανθὴν Μου-σμέ, Φλογέραν τοῦ Βασιλῆ, Θεσσαλονίκης, Καρδιὰν Ριγολέτιον, Φοῖβον, Πλοιοχρον Νέ-μον, Ναυκρατοῦσαν. — ἡ Κάμεν (0) μὲ Θεαν-σθεῖσαν Καρδιὰν, Μασκόντ, Παλλάδα, Ἀκρο-ναπλίαν. — ὁ Ἀγγελιοφόρος Ἐρμῆς (0) μὲ Ἐθρικὴν Ψυχὴν.

Ἡ Διάπλαις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἐνθουσιώδῃ Ἑλλήνι, (βραβεῖον ἔστει-λα· ἔχει καλῶς) ἡ καταγγεῖλια τοῦ Λεοντο-κάρδου προηγήθη τῆς ἰδικῆς σου, ὥστε δὲν πρόκειται περὶ τυπογραφικοῦ λάθους) Μικρόν Μανδουλιότην (βραβεῖον ἔστειλα) Φιλέστην Τρυγόναν (αὐτοὺς μοῦ τοὺς ἔδωσαν, ἀλλὰ διὰ τελευταίαν φορὰν) Ι. Φ. Α. καὶ Γ. Ι. Γ. (ἐπειδὴ τὸ Πρόδλημα αὐτὸ εἶνε πολὺ παλαιόν καὶ πολλὰκις ἐδημοσιεύθη εἰς περιοδικὰ, ἑλλη-νικά καὶ ξένα, εἶπα ὅτι δὲν ἐπείραζεν ἂν ἐδη-μοσιεύτο ἀκόμη μιάν φορὰν, χάριν τῶν ἀγνο-ούντων· δὲν ἤξευρα ὅμως ὅτι εἶχε δημοσιεύθῃ καὶ ἐσχάτως, ἄλλως θὰ τὸ ἀπέριππα) Ἰου-λιον Κάισαρα, (βραβεῖον ἔστειλα) Δημήτριον Πολιορκητὴν (ἡ προσέβριμα πρὸς ὑποβολὴν Ἀ-σκήσεων ἔληξεν· ἄλλως τε δὲν ἐδεχόμην παρὰ πλήρης Συλλογὰς ἀπὸ 12-15 κομμάτων) Ἀρ-χαῖον Σπαρτιάτην (εὔγε! Χάρτην λύσεων ἔστειλα) Ἀθανάσιον Διάκον (καλῶς νὰ ἔλθῃς ἡ θελήσει εἶνε καὶ δύναμις, καὶ χρήματα, καὶ ὅλα) Πωλητὴν Κωνσταντινούπολιν (δὲν ἤλθα ποτέ, ἀλλὰ φαντάζομαι τί μαγεῖα θὰ εἶνε!) Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον (βεβαίως δύνα-σαι· ἀλλὰ τὸ Παίγνιον ποῦ μοῦ στέλλεις ἀ-παιτεῖ καλὴν εἰκόνα, καὶ ποῦ νὰ εὕρω τώρα ζωγράφον;) Κωνστ. Ι. Βιτ. (κατηγγέλθη καὶ ἀπὸ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 14 (οι ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

Τόμοι 6 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἑκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγτηθήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1909

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκαστος τιμᾶται:

Ἀδετος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσὸς φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκαστος τιμᾶται:

Ἀδετος φρ. 7 Χρυσὸς φρ. 10.

Τόμοι 4: τῶν ἐτῶν 1906, 1907, 1908 καὶ 1909, ὧν ἑκαστος τιμᾶται:

Ἀδετος φρ. 8 Χρυσὸς φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 13 Ἰουνίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 20 Ἰουνίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 7 Αὐγούστου.

298. Συλλαβόγριφος

Ἀπρὸς ὁπὸν τι ρῆμα
Μὲ μετοχὴν ἐνόνω,
Καὶ συγγραφά ἀρχαίων
Ἱστορικὸν ὁηλόνω.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Η. Ἀναγνωστοπούλου

299. Μεταγραμματισμός

Ὅπως ἔχω ἂν μάρσις
Πόλις τῆς Εὐδοτίας εἶμαι
Ἄν μ' ἀλλάξῃς ἕνα γράμμα,
Εἰς τὴν κεφαλὴν σου κείμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ Καλλιόπης Παπαϊωάννου

300. Ἀναγραμματισμός

Ἐνα προφήτην τῆς Γραφῆς
Ἀνάποδα τὸν βάξω,
Καὶ μ' ἀπορίαν εἰς αὐτὸν
Τὸ σῶμά μου κυττάξω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλῆα

301. Ἀστήρ

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀ-
στερίσκοι διὰ γραμμάτων
οὕτως, ὥστε νάναγιώσκε-
ται: καθέτως φυτὸν, ὀρι-
ζοντίως πόλις τῆς Ἑλλά-
δος, διαγωνίως δὲ Κράτος
εὐρωπαϊκὸν καὶ ἐπίνειον τῆς
Στερεᾶς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χάνι τῆς Ἰθαβίας

302. Ἐπιγραφή

Ι Γ Ε Σ Ι Υ
Ε Ε Σ Η Ε Σ
Χ Λ Ι Δ Ν Η

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελάχρας

303—305. Συμπλήρωσις φράσεων

- 1) Λόγων — ἐκφορὰν — ποιῶ.
- 2) Ζῶν — ἐπαινοῦ — μακαρίζω.
- 3) Ἀρετῆς — ἀδικίαν —.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐπαφώτου Πλειάδος

306. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνης

— Ἐσὺ, καίμενε Γιάννη, τᾶφαγες ὄλα;
— Ποιᾶ;
— Αὐτὰ ποῦ σοῦ εἶπα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κερκυραϊκοῦ Ἀστῆρος

307. Τριπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀ-
ποτελοῦν ἀρχαίαν θεάν, τὰ δευτέρα νῆσον τοῦ
Αἰγαίου, καὶ τὰ τρίτα Μοῦσαν:

1, Ἐπιθετον. 2, Μέρος τῆς οἰκίας. 3, Πι-
μῖθος. 4, Ἀνεμος. 5, Ποταμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παληροῦ

308. Φωνηεντόλιπον

ργχσθ - χ - μ - ργχσθ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριώτου τοῦ Ὀμήρου

309. Γρίφος.

ο ο ἦρεξεν τὸν τὸν
ο ἄν δρος 7 σοφόν
ο ο τὸν τὸν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρκου Μπότσαρη

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Ζιχά μου, εὔγε καὶ ὀϊάμβευε. — Ἰδανι-
κότης. (I, 108)

Ἰδανικότης καὶ Βασιλόπαις, διὰ μὲν τὰς
ζημίας ἐπ'φυλάσσομαι ἐντόκως νὰ τὰς
πληρώσω εἰς τοὺς γάμους, διὰ δὲ τοὺς λαν-
σιῆδες μακαρίζω τὸ ἀτελεῖσθαι κυλικεῖον τὸ
ὅποτον ἔκαμε καὶ τοὺς δασκάλους ἀκόμη νὰ
παραίτηθω πάσης βαθμολογίας καὶ ἔτσι τὴν
ἐγλύτωσαν... μερικοί. — Ξεροφιλόσοφος.

(I, 109)

Εὐχομαι εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς Μελάχραν
καὶ Μικρομέγαν καλὸ ταξίδι καὶ κα-
λὴν ἀντάμωσιν. — Ρεζεντᾶ. (I, 110)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πιν-
ταχθῶν. Διεύθυνσις: Messenger Her-
mès, Kafr-el-Zayat (Egypte). — Ἀγγελια-
φόρος Ἐρμῆς. (I, 111)

Στοὺς εὐχθέντας μας: Αἰγυπτίαν Βασιλό-
παιδα, Ἰδανικότητα, 25 Μαρτίου, Ξεροφιλό-
σοφον, Μαρεῶτ. Αἰγυπτιῶν, Πλάτανον, Αἰγυπτίαν
Πριγκίπισσαν, κλπ., στέλλομεν ἕνα ὀλὸθερμὸ
εὐχαριστῶ. Καὶ στὰ δικὰ σας παιδιὰ, νὰ
δώσῃ ὁ Θεὸς! — Κωνσταντῖνος Κυριολάκης,
Ἀνθοσιτόλιστος Χίος. (I, 112)

Ἀνθοσιτόλιστος Χίος: — Τί ἦτανε, καίμενη,
αὐτὴ ἡ βροντὴ! Μὴ ξαναγύρισε πάλιν
ὁ Κομήτης; Πῶς φοβοῦμαι!

25 Μαρτίου: — Μὴ δὰ εἶσαι καὶ σὺ τόσο
φοβητσιάρη! δὲν ἦτανε βροντὴ, μόν' ὁ Ξερο-
φιλόσοφος ἐσομάρδιζε τὸ δίσκο μὲ τὰ ποτή-
ρια. (I, 113)

Ἀπονομή παρασήμου.
Ἀπονέμεται σήμερον διὰ Βασιλικὸν
διατάγματος τῷ διασήμῳ βομβαρδιστῇ Ξερο-
φιλόσοφῳ τὸ ἀνώτατον παράσημον τοῦ λεγο-
μένου τῆς τιμῆς. — 25ῃ Μαρτίου (Ἰπποκράτης
ἐξωτερικῶν Κράτους Ἀνοικτοζάρδων). (I, 114)

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ
μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-
νουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν
εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστελλόντες καὶ
50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας
ταβίας. Ἄλλως δὲν εὐθυσόμεθα διὰ
τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 28 ΦΥΛΛΟΥ
[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 249]

ΑΘΗΝΩΝ. 1. Α. Βλαχοπούλου, Θ. Ἐλευθερι-
δης, Σμαρτάδα Σ. Ρεγκούκου, Κεραλληνακὴ Ἀδελφ.,
Σ. Σαργῶν Κ. Π. Σπετσιώτης, Ἀθ. Μάτεσις, Χρυσ-
σοῦλα Σ. Ματθαίου, Π. Γ. Αἰλουδάς, Ζαν. Α. Κ-
καῖρης (27, 28) Ρέτα Γ. Παναγοπούλου, Αἰλα Γ. Σ-
ταυροπούλου, Σοφία Ἀνισίου, Ἀλ. Β. Σπυριδίου
(27, 28) Ἰσ. Σ. Σαραντῆς Δημ. Π. Κνωσσόπουλος,
Ἰλ. Π. Παπαγεωργίου, Γ. Φ. Παγκάλως, Χαρ. Γ. Οἰκονόμου,
Εὐγένεια Λαμπαδαρίου, Ἀρτεμ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Ἀθ. Π. Μιχαήλ, Ν. Α. Δη-
μητριάδης, Χ. Μ. Πηπας, Γ. Κ. Οἰκονόμου, Μ. Κ. Τσι-
λικιριδῆς, Σανδὺς Ἰπποκράτης, Μιχ. Χ. Πι-
τρίδης, (27) Ἐμμ. Α. Τσολάκης, Φ. Θ. Κοσκι-
νῆς, Α. Σ. Σαμαρῆς, Κωνστ. Α. Σούκας (27) Ἰωάν. Α. Σούκας (27) Γ. Σ. Σκανδάλης (27, 28), Γ. Α. Κακαμάκης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ. Ἰουλῖα Παναγοπούλου, ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ. Π. Σ. Πρόκος, Μιν. Σ. Πρόκος, ΑΝΔΡΟΥ. Α. Σ. Τρικούνης, Α. Α. Καραγιάννης (27, 28), Π. Α. Παυλάκης, ΑΡΓΟΥΣ. Μιχ. Α. Ασιανόπουλος, ΑΡΤΗΣ. Ἐμμ. Κ. Ἀβδίκος (27), ΒΟΛΟΥ. Φιλ. Κ. Καββιόπουλος, Α. Κ. Καβ-
βιόπουλος, Παν. Παρασκευάπουλος (27) Κούλα Γκι-
κα, Τασία Γκιγκα, Ἰωάν. Κ. Λαμπαντόπουλος, Π. Κ. Λαμπαντόπουλος, ΓΑΛΛΑΞΙΔΙΟΥ. Κωνστ. Εὐδ. Βλάμης, ΔΕΡΒΕΝΙΟΥ. Ἀφροδίτη Π. Αἰζανῆ, Χρ. Α. Ἀδαμόπουλος, Νικ. Α. Ἀδαμόπουλος, Ἀνδρ. Κ. Ἀδαμόπουλος, Μαρία Γ. Ζάκα, Μελπομένη Γ. Ζάκα, Ἰωάν. Γ. Γεωργαντόπουλος, Ἰλ. Π. Γεωργαλῆς, Ἀγγ. Γ. Ἀδαμόπουλος, Γ. Κ. Καρανῆς, Ἀλ. Α. Τσιανῆς, Χρ. Ν. Κούκιος, Κ. Α. Ἀδαμόπουλος, Γεωργία Γ. Γεωργαντοπούλου, Δημ. Γ. Γεωργαντο-
πούλου, ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Ν. Α. Χωραφῆς, Τ. Γ. Μπαρδα-
τόπουλος, ΚΑΛΑΜΩΝ. Ἀντιγόνη Σ. Ἀθανασιάδου, (27), ΕΛΛΗΝΙΑ ΔΟΥΔΑΚΗ. ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ. Ἀλ. Π. Τζαννίδης, ΚΑΡΠΕΝΙΣΙΟΥ. Ν. Θ. Αἰγας, ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Μ. Κ. Κωστέλιος, ΚΟΡΕΙΟΥ. Α. Μ. Μπίστης, ΚΟΡΙΝΘΟΥ. Μ. Α. Τρέκας, ΛΑΜΙΑΣ. Ἐττα Γ. Χαρολάμπη, Χ. Ἀλ. Χριστοφόρου, ΛΑΡΙΣΣΗΣ. Κ. Μητσάκης, ΜΠΑΜΠΙΝΗΣ. Γ. Γ. Μασσαλῆς, Γ. Γ. Πορ-
τοῦλης, Θεοδ. Π. Οἰκονόμου, Κωνστ. Γ. Μασσαλῆς, ΜΥΛΩΝ. Ἀλ. Α. Περικλάκης (27, 28), ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ. Ἄννα Μ. Χαδιαράκου, ΝΕΩΝ ΨΑΡΩΝ. Δημήτριος Δανιήλ, ΠΑΤΡΩΝ. Φρ. Γ. Τζουλάκης, Ἀλ. Αἰσίου Γ. Τζου-
λάκης, Ἐνας χωρὶς ἐπογραφῇ, ΠΥΡΓΟΥ. Εὐάγγ. Ἀθανασόπουλος, Μ. Μ. Μανουσιδάκης, ΣΠΑΡΤΗΣ. Π. Γ. Σαμπάτσος, ΣΥΡΟΥ. Γ. Γ. Γιαννουκάκης, ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Ὁδ. Ἀλῆα, Ν. Μελισσηδῆς, Ἀντ. Π. Βλαχυντῆς, Θ. Α. Θεοχάρης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ. Εὐγενούλα Λεμεριδάου, Γ. Ν. Παπαϊωάννου, ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ. Γεώργιος Μοάτσος, Χρ. Γ. Παπῆς, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ. Α. Γ. Κοτρώτης, ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Ἀνδρ. Ἀράκης, Ἀρσένη Α. Μιχ. (27, 28) Α. Σ. Σαλαμαγκάς, Κ. Μ. Κιούνης, ΚΑΪΡΟΥ. Μηνίλ. Ρούλης, Νίνα Πόγγον (27), ΚΥΔΩΝΙΩΝ. Μπαρδῆς Γ. Δημητριάδης (27, 28), ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ. Σουλῆς (27, 28) Κάκη (27, 28) Ποθητὴ Κων/πολις, Φλογηα τοῦ Βασιλῆα, Ρίχας Φιερράκης, Μιχ. Α. Μιχαηλίδης, ΛΑΡΝΑΚΟΣ. Φ. Γ. Κωνσταντινίδης, (27), ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας). Μάρθα Τριανταφύλλου, Ὁλγα Κιστοβίτση, ΡΕΘΥΜΝΟΥ. Φιλελεῦθρον Πνεῦμα, Α. Μια-
ούλης, ΣΑΜΟΥ. Ν. Σ. Γιοκαρῆνης (27, 28) Α. Ε. Γιο-
καρῆνης (27, 28), ΣΗΤΕΙΑΣ (Κρήτης). Εὐφρην Ἐμμ. Ἀγγελᾶκη, ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ. Γ. Παπαθεοφίλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐκδοθέντων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτίθη-
σαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωσαν κατὰ σειρὰν
οἱ ἐξῆς τίτλοι: ΑΝΑΦΕΑΣ Κ. ΑΔΑΜΟΠΟΥ-
ΛΟΣ, ἐν Λεοβενίῳ Κορινθίας, ΧΡΙΣΤΟΣ Μ. ΠΕΠΠΑΣ ὁδὸς Ἀριστοτέλους 19 ἐν Πειραιῇ,
ΝΙΝΑ ΠΥΡΓΟΥ ἐν Καίρῳ, Π. Γ. ΣΑΜΠΑΤΑ-
ΚΟΣ ἐν Σπάρτῃ, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεργεῖ δι' ἐξ-
ήνης, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ μίαν τριμηνίαν ἑκάστος.
Πλεονάζει ὁμαρ. 1,90 διὰ τὴν προεχχὴ Λαγωνομῶν.